

המסורת השמינית

**"על" אלכוהוליסטים אנונימיים" להישאר בלתי
מקצועיים, אבל מרכזי השירות שלנו יכולים
להעסיק עובדים מיוחדים"**

ב"אלכוהוליסטים אנונימיים" לא יהיה לעולם מעמד של אנשי מקצוע. רכשנו הבנה מסוימת של המילים העתיקות: "קיבלתם ללא תמורה, תנו ללא תמורה". גילינו שבנושא של מקצוענות - כסף ורוחניות אינם מתמזגים. אין כמעט אף החלמה שנרכשה בעזרת אנשי מקצוע, גם לא הטובים שבהם - לא מתחום הרפואה וגם לא מתחום הדת. איננו מטילים דופי במקצוענות בשדות אחרים, אך אנו משלימים עם העובדה המפוכחת שמקצוענות אינה פועלת עבורנו. בכל פעם שניסינו להפוך את העבודה בצעד השנים עשר למקצועית, התוצאה היתה זהה: נכשלנו במטרתנו היחידה.

אלכוהוליסטים פשוט לא יקשיבו לעובד הצעד השנים עשר המקבל שכר. כמעט מההתחלה השתכנענו שעבודה פנים-אל-פנים עם האלכוהוליסט הסובל יכולה להיות מבוססת אך ורק על הרצון לעזור ולהיות נעזר. כשחבר A.A. מדבר תמורת תשלום, בפגישה או עם חבר חדש, עלולה להיות לכך השפעה רעה ביותר גם עליו עצמו. המניע הכספי מחשיד אותו ואת כל מה שיאמר ויעשה למען החבר המיועד. זה היה תמיד ברור כל כך, עד שרק חברי A.A. בודדים עשו אי פעם את עבודת הצעד השנים עשר תמורת תשלום.

על אף ודאות זאת, היו רק נושאים מעטים שרויים במחלוקת באחוותנו כמו נושא המקצוענות.

מנקים ששטפו רצפות, טבחים שטיגנו המבורגרים, מזכירות במשרדים, סופרים שכתבו ספרים, כל אלה היו למטרה למתקפה יוקדת מכיוון שהם - כך ציינו בזעם המבקרים - "עושים כסף מ-A.A.". הם התעלמו מהעובדה שעבודות אלה כלל לא היו פעולות בצעד השנים עשר. הם תקפו עובדים אלה, שלרוב ביצעו משימות כפויים טובה שאיש לא יכול היה, או לא רצה לבצע, והגדירו אותם כ"מקצוענים". מהומות גדולות עוד יותר קמו כשהחלו חברי A.A. לנהל מעונות נופש וחווה לאלכוהוליסטים, כשנשכרו אחדים לארגונים כאנשי כוח אדם המטפלים בבעיית האלכוהול בתעשייה, כשהפכו חברים אחדות לאחיות במחלקות לטיפול באלכוהוליזם וכשאחרים נכנסו לשדה החינוך בנושאי אלכוהול. בכל אותם מקרים וברבים אחרים נטען שההתמחות והניסיון של A.A. נמכרו תמורת בצע כסף, ולכן גם אנשים אלה הם מקצוענים.

אך לבסוף הותָּוּה קו הפרדה ברור בין מקצוענות לאי מקצוענות. כשהסכמנו על כך שאין לבצע את עבודת הצעד השנים עשר תמורת כסף, היינו נבונים. אך כשהצהרנו שאחווה אינה יכולה לשכור עובדי שירות ושלחבר A.A. אסור לשאת את הידע שלנו לשדות אחרים, נשמענו בכך לעצתו של הפחד, פחד שבימינו כבר פג כמעט לחלוטין, לאור ניסיונו. לדוגמה המקרה של השרת והטבח. כדי לתפקד, מועדון צריך להיות בר אכלוס ומסביר פנים. ניסינו מתנדבים, והם מאסו במהרה בניקוי רצפות ובהכנת קפה שבעה ימים בשבוע. הם פשוט לא הופיעו. וחשוב מכך, מועדון ריק אינו יכול להשיב לטלפון, אך הוא משמש מקום זמין ופתוח לשיכור הולל בעל

מפתח רזרבי. לכן היה צורך להשגич על המקום בכל עת. אילו שכרנו אלכוהוליסט היה הוא מקבל תמורת העבודה שכר זהה לזה שהיה מקבל עובד שאיננו אלכוהוליסט. התפקיד לא היה לעשות את הצעד השנים עשר, אלא לאפשר את ביצועו. זה היה עניין של שירות, פשוט ולעניין.

גם A.A. עצמה לא היתה יכולה לפעול ללא עובדים בשכר מלא. במשרד הראשי ובמשרדים הבין-קבוצתיים לא יכולנו להעסיק לא אלכוהוליסטים במזכירות; היינו צריכים להעסיק אנשים שמכירים את A.A. אך ברגע ששכרנו אותם זעקו הפחדנים והשמרנים הקיצוניים: "מִקְצוֹעֲנוֹת!". בתקופה מסוימת היה מעמדם של עובדים מסורים אלה כמעט בלתי נסבל. לא ניתנה להם רשות דיבור בפגישות מפני שהם "עשו כסף" מ-A.A. לפעמים הם ממש הוחרמו בידי חברים אחרים. אפילו בעלי הנטייה לחסד תיארו אותם כ"רע הכרחי". עמדה זו גם נוצלה להפחתת שכרם. חשבנו שהם יוכלו לרכוש מידת זכות אם יעבדו למען A.A. בשכר נמוך. רעיונות אלה שִׁרְרו לאורך שנים. ואז הבנו שאם מזכירה העמלה קשה ענתה לעשרות טלפונים ביום, האזינה לעשרים נשים מיללות, ארגנה אשפוז וספונסרים לעשרה חברים חדשים, והיתה עדינה ודיפלומטית עם שיכור המתמרמר על עבודתה ועל שכרה הגבוה מדי, לא ניתן לכנותה כמקצוענית של A.A. היא לא הפכה את העבודה בצעד השנים עשר למקצוע;

היא פשוט אֶפְשָׁרָה את עשייתו. היא עזרה לתת לאדם העומד בפתח את ההזדמנות המגיעה לו. חברי ועדות ועוזרים הפועלים בהתנדבות עשויים להיות לעזר רב, אך אין לצפות מהם שיישאו נטל זה מדי יום ביומו.

במשרד הראשי הסיפור חוזר על עצמו. שמונה טון של ספרים ועלוני לוחש אינם אורזים את עצמם ושולחים את עצמם לרחבי תבל. שקים של מכתבים ובהם כל בעיה שניתן להעלות על הדעת, החל מבדידותו של אסקימוסי וכלה בייסורי צמיחה של אלפי קבוצות, היו חייבים להיענות בידי אנשים **שיודעים**. היה צורך לשמור על קשרים טובים עם העולם שבחוץ. ערוצי חייה של A.A. חייבים להיות מתוחזקים. לשם כך אנו שוכרים חברי A.A. כעובדי מטה. אנו משלמים להם היטב והם ראויים לשכרם. הם פקידים מקצועיים אך אינם מקצועני A.A.

אולי תמיד יקונן בלבו של כל חבר A.A. החשש, שיום אחד ינצל מישהו את שמנו לרווח ממשי. אפילו צל-צילה של הצעה מסוג זה מעורר תמיד סופה, וגילינו שדרכן של סופות לנגח בעוצמה זהה את אלה שצודקים ואת אלה שאינם צודקים. בסופות אין היגיון.

אין אנשים שנוגחו בעוצמה רבה יותר בידי פרצי רגשות כאלה, מאשר אותם חברי A.A., שמצאו את האומץ להיות מועסקים בידי מוסדות חיצוניים העוסקים בבעיית האלכוהול. אוניברסיטה מסוימת רצתה חבר A.A. שיחנך את הציבור בנושא האלכוהוליזם. חברה חיפשה איש כוח אדם

שהנושא מוכר לו. חווה ממשלתית לטיפול בשתיינים חיפשה מנהל שיִדע כיצד לנהוג בשיכורים. עירייה רצתה עובד סוציאלי שמבין את השפעת האלכוהול על חיי המשפחה. ועדת אלכוהול ממשלתית חיפשה חוקר בשכר. אלה הם רק תפקידים אחדים שהתבקשו חברי A.A. למלא, כיחידים. מעת לעת רכשו חברי A.A. חוות מרפא או בתי נופש בהם יכלו שתיינים מופים לקבל טיפול. נשאלה השאלה, ולפעמים עדיין נשאלת, האם פעולות מסוג זה מוגדרות במסורת A.A. כ'מקצוענות'?

אנו חושבים שהתשובה היא "לא. חברים הבוחרים בקריירה במשרה מלאה כזאת אינם הופכים את העבודה בצעד השנים עשר ל'מקצועית'". הדרך למסקנה זה היתה ארוכה ומלאה תחתית. תחילה לא הבנו מהי הסוגיה האמיתית. בימים הראשונים, ברגע שנשכרו שירותיו של חבר A.A. למשימות כאלה, הוא התפתה מיד להשתמש בשם "אלכוהוליסטים אנונימיים" למטרות פרסום או גיוס כספים. חוות אלכוהוליסטים, מוסדות חינוך וחקיקה וועדות שונות פרסמו את העובדה שבשורותיהם נמצאים חברי A.A. ללא מחשבה הפרו כך חברי A.A. את האנונימיות שלהם, כדי להכשיר את היוזמות החביבות עליהם. לכן סבלו מטרות חיוביות רבות וכל הקשורים בהן מביקורת בלתי מוצדקת של קבוצות A.A. ברוב המקרים, ראש החץ של המתקפה עליהם היתה הזעקה: "מקצוענות! אדם זה עושה כסף מ-A.A.!" אך אף אחד מאלה לא נשכר לביצוע עבודה בצעד השנים עשר. העבירה, במקרים אלה, כלל לא היתה 'מקצוענות'; היא היתה הפרת האנונימיות. מטרתה הייחודית של A.A. הועמדה בסכנה, ובשם A.A. נעשה שימוש לא ראוי.

יש משמעות רבה לעובדה שהיום, כשאין כמעט חבר A.A. שמפר את האנונימיות במישור הציבורי, שכו כמעט כל אותם פחדים. אנו מבינים שאין לנו זכות וגם לא צורך לגרום לחברים לזנוח את שאיפתם לעסוק כאנשים פרטיים בשדה נרחב זה. למעשה זו היתה פעולה אנטי חברתית לוי היינו אוסרים על כך. איננו רשאים להצהיר על A.A. כעל חברה סגורה, עד כדי כך שהידע והניסיון שבידינו יישמרו כסודיים ביותר. אם חבר A.A. הפועל כאזרח מן השורה עשוי להיות חוקר טוב יותר, מחנך טוב יותר או איש כוח אדם טוב יותר, מדוע שלא יהיה? כולם יוצאים נשכרים ואנו איננו מאבדים דבר. נכון שמספר מְיֻזָּמִים שחברי A.A. נרתמו להם היו מתוכננים רע, אבל זה לא משנה כהוא-זה את העיקרון.

זוהי קלחת האירועים שממנה נוצקה לבסוף מסורת A.A. בנושא אי המקצוענות. לעולם אין לקבל תמורה בעבודת הצעד השנים עשר, אך העובדים בשירותנו ראויים לשכרם.

המסורת השמינית **(הנוסח הארוך)**

"אלכוהוליסטים אנונימיים" חייבת להישאר לעולם בלתי מקצועית. אנו מגדירים כמקצוענות העסקת אלכוהוליסטים כיועצים תמורת תשלום או שכר. אך אנו יכולים להעסיק אלכוהוליסטים לביצוע תפקידים, שאילולא כן היה עלינו לשכור לא-אלכוהוליסטים כדי לבצע אותם. ניתן לשלם היטב תמורת שירותים מיוחדים כאלה. אבל לעולם אין לשלם עבור העבודה הרגילה שלנו בצעד השנים עשר.